

alt Fald forekommer det mig, at vi behandle Jagtloven ganske sikkert bedre og roligere, naar vi ikke tænke alt for meget paa Gift, Moral o. s. v. ved denne Lejlighed. For Næsten har denne megen Tale om Humanitet i Grunden sit Udspring fra en Skrivelse, man vil finde i Betænkningen, en Skrivelse fra Foreningen til Dyrenes Beskyttelse. Man vil finde omtrent Ordlyden af denne Skrivelse i flere af de Udtalelser, vi hørte i Gaar her. Jeg skal ved at blade i Skrivelsen ansvueliggøre dette. Paa den første Side ser man en Bemærkning om de skrøkkelige Virkninger af Strykning. Endvidere kommer der en Udtalelse om Saks, at de ikke ere humane, og der siges, at „kun saadanne Saks eller Fælder maa anvendes, i hvilke Dyrene enten dræbes straks, eller hvori de fanges levende uden at lemlæstes.“ Det er ogsaa en ret forunderlig Bemærkning, da det vist vilde være umuligt at udføre denne Tanke. Der næst omtales det, hvorledes Dyr kunne blive hængende i Saksen ved et Ben, og senere her kommer man til en Ytring om, at der burde gives en Fredning for stadelige Dyr i Yngletiden, og en anden Bemærkning om, at Fælderne skulle eftersees et Par Gange i Døgnet. — Ogsaa Fredningsbestemmelserne over for Blikskøns, Lappedykkere, Hætteterner og den store Hornugle stamme fra denne Skrivelse. Denne kommer ogsaa med den mærkelige Passus om, at Jordbrugere, som i Henhold til Lovforslagets § 7 fælde Hunden, formentlig bør være pligtige til endvidere at dræbe Kalven, saa fremt denne er i Følge med Moderdyret. Det er en Bemærkning, som er meget human, men det er ikke ganske sikkert, at Tanken kan lade sig udføre; i alt Fald maa vedkommende have to Kugler i sin Bøse og være sikker paa, at Kalven følger efter. — I samme Skrivelse have vi fremdeles det samme Forslag, som vi finde i Endringsforslaget om, at der ikke maa gives Børn eller unge Mennesker under en vis Alder Lov til at gaa med Bøse i Haanden. I Endringen foreslaas det, at de ikke kunne gaa denne Tilladelse, før de ere 16 Aar, men her i Skrivelsen staar der 18 Aar. Det er altsaa, naar Folk ere blevne myndige under Kurator. Jeg synes, at man lige saa godt kan gøre Skridtet fuldt ud og vente, til de ere 25 Aar. Der er ikke Tvivl om, at der er mange, der ere lige saa letfindige, naar de ere 18 Aar, som naar de ere 16 Aar. — Til Slutning er der ogsaa i Skrivelsen den Bestemmelse, som findes i Endringsforslaget angaaende omstreffende Hunde og Katte, og Motiveringen deraf, som vi hørte i Gaar, er i Grunden

ogsaa tagen af Skrivelsen. Man kan i det det hele ikke sige andet, end at Foreningen til Dyrenes Beskyttelse blander sig overordentlig meget i denne Sag. Noget lignende er ikke ualmindeligt. Tidligere vilde Folk en Gang have indført en Sport her i Landet, som er meget almindelig i andre Lande, og som efter min Mening er aldeles ustyldig, det er noget, man kalder Dueskydning. Det er en Sport, som finder Sted alle Steder undtagen her i Danmark. Jeg ved ikke, om den her er forbudt ved Lov, men den er i alt Fald standset, og jeg tror, at det er sket efter Henvendelse af Foreningen til Dyrenes Beskyttelse. Jeg skal ikke forbyde mig videre deri, men kun omtale, at der er intet eller i alt Fald ikke meget, der adstiller Dueskydning fra Fasanenskydning. Ved Dueskydning skydes der paa Duer, der ere oplækkede dertil. Paa samme Maade med Fasaner. Disse blive i alt Fald paa mange Steder oplækkede af Eg, som blive købt i England, Tyskland eller Bøhmen, og det er disse Fasaner, som Folk skyde paa. Man kan derfor lige saa godt skyde paa Duer som paa Fasaner, og det er virkelig urimeligt at komme med et Forbud derimod. Man kunde næste frygte for, hvis vi en Gang skulde til at forhandle om en Fiskerilov, at Foreningen til Dyrenes Beskyttelse da vilde komme med Raad til os om, at vi ikke maatte bruge Fisketrøge, naar vi skulde fange Fisk. I alt Fald ere flere af de Raad, som denne Forening her er kommen med, efter min Mening temmelig urimelige. Jeg tilføjer mig derfor kun at komme med en ganske besteden Advarsel til det høje Ring om ikke i alt for høj Grad at rette sig efter, hvad der bliver sagt i denne Skrivelse, særlig naar der er Tale om Anvendelse af Gift, Fælder og Saks. Det forekommer mig at være et stort Held, at Udvalget er kommet til den Anskuelse, at der bør kunne sættes Gift for Røtter. Det forekommer mig her, at vi ellers vilde komme ind paa noget aldeles ridikult. I Lovforslaget staar der, at man ikke maa sætte Gift for Mus undtagen i Stoven. Altsaa, hvis vi holdt os til det, skulde der komme en Lov frem, hvorved det blev ligefrem forbudt at ihjelslaa Røtter ved Gift, Saks eller Fælder uden for Gaardsplads, Hæde o. s. v. Det vilde mange Gange blive betegnet som noget aldeles urimeligt. Jeg skal nævne et Eksempel. For en Del Aar siden kom jeg over paa en lille Ø mellem Taasinge og Vrå, hvor der var en Invasjon af Røtter i et saadant Antal, at jeg tror, man maatte tælle dem i Hundredetusjendevís. Man kunde ikke gaa to Skridt uden at træde i Røttehuller; Den